

Reservebatailloner, som en Heelhed, og man har reduceret saamange Stabsofficerer, Capitainer o. s. v., som man har opløst Batailloner, og det er altsaa aabenbart en simpel Følge af Formindskelsen af Glasserne, at man har affbediget Personer, der stode paa lige Fod med de Personer, man har beholdt. Man er ikke gaaet den Vej, som man kunde have be- traadt, nemlig at sige: Du, som kommanderer en Krigsreservebataillon, og Du, som kom- manderer en Liniebataillon, skal have Affbed; men man har sagt, da der skal afgaae en Krigsreservebataillon, saa skal een eller to Stabsofficerer afgaae, da der skal reduceres en Reservebataillon, saa skal saa Mange afgaae o. s. v., og man har da taget dem af den hele Masse; man har søgellig reduceret dem, der ere afgaaede paa Grund af, at man ind- drog Pladserne; men man har ikke reduceret dem, der havde disse Pladser, og derved har man jo forvansket Retten til de vedkom- mende Personers Stæde. Jeg siger ikke, at Foranstaltningen i sig selv ikke er rigtig; men jeg siger, at den Maade, hvorpaa man har af- benyttet den Stilling, hvort man havde sat sig til de Paagjældende, idet man har nægtet dem Udførelse til at betragte sig som reducerede med den Tropeafdeling, der er bleven reduceret, ikke er rigtig; det er en for streng og en i høj Grad ubillig Udtydning af Loven. Vi have ogsaa havt liggende for os Lister, hvorved den Maade, hvorpaa man er gaaet frem, er bleven rejsfærdiggjort, og man fandt Rejsfærdiggjørelsen deri, at der ved en stor Deel af de Paagjæl- dende fandtes Vedtegningen: „afgaaet for Svag- hed“, og det er Grunden, hvorfor Rigsdagen ikke for længe siden er kommen ind paa en Un- dersøgelse af denne Sag. Det er ganske vist, at ligeoverfor en Vedtegning af denne Art fra en offentlig Autoritet kan Rigsdagen egentlig ikke gjøre Noget; thi, skulde den gjøre Noget, maatte det være af en saa indgribende Natur, at den kun kunde gribe dertil under ganske overordentlige Omstændigheder, idet den eneste Vej, man i saa Fald kunde have fulgt, maatte have været, at undertkjende den hele Betrag- ningsmaade, som var givet i disse Ord: „af- gaaet for Svaghed“, og igjennem en parla- mentarisk Commission lade anstille Undersøgel-

ser, om det forholdt sig rigtig. Jeg vil ikke her forkaste Sandheden af disse Vedtegninger; men jeg vil kun gjøre opmærksom paa, at det idetmindste var en streng og med de tilste- deværende Omstændigheder idet- stemmende Udtalelse. Naar en Befalings- mand kort forveien bliver henflyttet til en Post, hvor man netop gjør Fordring paa hans Ac- tivitet, hans Dygtighed, hans Raskhed, og han kort efter, at det er skeet, uden at noget nyt Motiv er traadt imellem, affbediges „paa Grund af Svagelighed“, saa vækker dette Tvivlsmaal, om denne Betegnelse er ganske rigtig. Den kan jo vel forsaavidt være rigtig, at han imel- lem en Række Folk af forskellig Svagelighed staaer som den Svageste, og, naar man altsaa siger, at man skal beholde de Raskeste og af- fbedige de Svageste, saa affbediger man ham som den Svageste mellem de Rask; men det er ikke den Art „Svagelighed“, som under saa- danne Omstændigheder bør blive afgjørende i den Betydning, at man reducerer den Mand, der er i fuld Tjenstvirksomhed og nylig var kaldet til den Post, hvor hans Tjenstvirksomhed just krævede Raskhed og Dygtighed, uden at lade ham nyde de Fordele, som dette medfører. Saale- des troer jeg, at denne Sags Stilling er, jeg troer, at naar den undersøges strengt og nøie, med den Velvillie, hvormed vistnok enhver Re- gjering er pligtig at undersøge saadanne For- hold, hvor Mænd blive rammede paa den Maade, som Tilfældet er, naar de skulle redu- ceres efter en Fredsslutning og efter at have tjent hæderligt i Krigen, saa maa man komme til at fortolke Loven til Fordeel for disse Mænd og give dem det Günstigste, man kan, og, dersom Ministeriet ikke troer at finde Beretti- gelse dertil i Loven, saaledes som den nu er, saa troer jeg, at det ligger i Sagens Natur, at det efter den Opfordring, der gjentagne Gange har været givet af Thinget, indbringer et Lovforslag, som ordner dette Forhold. Imid- lertid vil jeg indrømme, at den Tid, der er forløben fra dengang, at disse Forhold ere traadte ind i Virkeligheden, og til nu, vil i den Henseende frembyde Banfærdigheder, og jeg vil derfor heller ikke sige, at dette netop er den eneste Vej, Regjeringen kunde gaae; men da ligger der et stort og mægtigt Middel i Re-